

Lietuvos meno kūrėjų asociacija

Svečiuose pas mešką

2013-12-03

ŽURNALAS: METAI

TEMA: Bendrakultūriniai tekstai

AUTORIUS: Vytautas Račickas

DATA: 2013-12

- Va, šitoje vietoje meška du žmones sudraskė, - prisiminęs bene septynerių metų senumo įvykį, Antanas rodo nedidelę laukymę prie pat mokyklos pastato. - Vyrą ir jo žmoną. Jiedu ėjo į mišką uogauti. Baisu, ar ne?

Kas išdrįs ginčytis? Žinoma, kad baisu.

- Lietuvoj to nebūna, ar ne?

- Būna. Ir dar baisiau. Vyras žmoną nuskandina, brolis brolių nuduria, motina sūnų pasmaugia, sūnus motiną užmuša...

- Na, bet meškų Lietuvoj juk nėra?

- Oi, Lietuvoj kur kas baisesni žvėrys...

Na, bet pradėkime viską nuo pradžių. Pradėkime nuo pavadinimo.

Iš tikrųjų aš svečiavausi visai ne pas mešką, o pas savo jaunystės laikų draugą, tuomet daug, netgi labai daug žadėjusį literatą, o dabar - briedžių, meškų, sabalų, voverių ir kitų taigos keturkojų medžiotoją bei žvejį Antaną Vaišnorą, kuris jau keturiasdešimt metų gyvena Evenkijoje, ant srauniosios Tunguskos kranto, ir tiek pat metų ilgisi Lietuvos, o kartu su ja ir Dovilės - savo pirmos ir tikrosios meilės, apie kurią, esu tikras, per dieną pagalvoja gal net kelis kartus. Ačiū Dievui, žmona Olga tų pagalvojimų nei girdi, nei mato. Gal tik nujaučia. O jeigu ir kitaip būtų, argi tie Antano pagalvojimai galėtų užtraukti jos rūstybę? Taip jau yra - Antanas, šiuo atveju dar ir į taigą ilgam iškeliavęs, šiandien gali daug ką prisiminti: senąją Palangos gimnaziją, mokytojo Jono Brindzos literatūros pamokas, romantišką jaunųjų Lietuvos literatų kelionę panemuniais nuo Kačerginės iki Rambyno 1968-ųjų vasarą, respublikinį literatų konkursą Trakuose 1969-aisiais ir už apsakymą „Paralelės“ tuomet laimėtą pirmąją vietą bei rašytojų Jono Mikelinsko, Vytauto Bubnio, Algimanto Zurbos bei kitų draugiškus patapšnojimus per petį - talentas, Vaišnorai, esi, tik neužmik ant laurų! O

kas vėliau? Vėliau - nesėkmingi stojamieji egzaminai į aktorius Vilniaus konservatorijoje (Antanas nekaip padainavo), paskui - kur kas sėkmingesni į lituanistikos studijas Vilniaus universitete. Na, ir pagaliau paskaitos, studentiškas gyvenimas „Tauro“ bendrabutyje! Tiesa, neilgai trukęs.

Nežinau, ar dabartiniai emigrantai (arba tremtiniai savanoriai) lygintini su Antanu, kuris save iš Lietuvos ištrėmė (o gal vis dėlto buvo ištremtas?) tais laikais, kai Sibire statė garsųjį BAM-ą, o visa plačioji šalis tarsi meška snaudė kietu žiemos miegu. Su šlovingojo komjaunimo kelialapiu 1973 metų vasarą išvykęs ieškoti naftos ir romantikos, Antanas iš Lietuvos išvyko visiems laikams, tačiau tremtiniu savęs, regis, nevadina. Naftos jis nesurado. Romantikos - žinoma, apščiai. Bet svarbiausia - surado žmoną, susilaukė dviejų dukrų, o pastaraisiais metais - net šešių anūkų. Beje, iki Sąjungos sugriuvimo kas antri metai skraidė į gimtąją Palangą, kur vienas, o neretai ir su šeima leido vasaras, kurios ten, Evenkijoje, trumpos ir ne tokios malonios. Pastaraisiais metais viskas pasikeitė. Ir, žinoma, ne į gerąją pusę. Apmirė vietinis miškų ūkis, net sabalai išnyko. O kartu su sabalais - ir šios tokios pajamos. Lietuva nutolo.

Pasiekti Kislokaną, anuomet turtingą tarybinį ūkį, kuriame kunkuliavo gyvenimas, o dabar - merdintį kaimelį su šimtu dvidešimčia gyventojų, kurių didžiama beviltiškai prasigėrę pensininkai, ne taip paprasta. Mat jis pasiutusiai toli, o skrydis brangesnis nei į Ameriką. Tačiau esu įsikalęs į galvą, kad dar kartą atidėti seniai planuotą kelionę būtų tikras nusikaltimas. Kompaniją man mielai palaiko kaimynas Valdas ir senas bičiulis Viktoras (jiedu - aistringi žvejai). Išskrendam šiltą šių metų birželį, kol Evenkijos taigoje neatkutusi grėsmingoji „maškara“, o Tunguskoje nenusekęs vanduo.

- Antanai, kokios ten žuvys kimba? - klausiu, kai jis man paskambina. (Su Evenkija kažkodėl tik vienpusis ryšys. Aš Antanui paskambinti negaliu.)

- Daugiausia lydekos.

- Kokia turėtų būti blizgė? - vėl klausiu, nes žvejo patirties beveik neturiu.

- Kai kimba, tai ir ant šaukšto kimba.

Šičia tinkama vieta pridurti, jog lietuviškai Antanas kalba labai švariai, nors Kislokane jis - vienintelis lietuvis ir gimtąja kalba pasišnekėti nėra su kuo. Tačiau jo burna jokiais rusiškais keiksmažodžiais neužteršta. O jeigu Antanas ir nusikeikia, tai nebent žemaitiškai.

Tiek mano, tiek mano bendrakeleivių багаžai daugmaž vienodo turinio: guminiai batai, šiltesni drabužiai, lietuviški lašiniai ir kiti rūkyti skanėstai, buteliukas samanės, kelios tūbelės tepalo „Tajožnyj“, kuris neva uodus atbaido. Na, ir tinkliukas. Tai - bene būtiniausi į taigą vykstančio turistų daiktai. Visa kita - įprasti asmeninio naudojimo niekniekiai. Sėdame į lėktuvą ir netrukus atsidiuriame Šeremetjevo oro uoste.

Regis, dešimtoje klasėje besimokydamas, Antanas susipyko su rusų kalbos mokytoja. Mokinys neišmoko eilėraščio, motyvuodamas, kad pagal programą jo mokytis nereikia, na, o mokytoja savo ruožtu mokinį išvadino nacionalistu. Išižeidęs Antanas nutarė pateisinti savo naująjį ampluą ir ant aukščiausio Palangos kamino iškėlė lietuvišką

trispalvę. Prieš tai pats ją pasiuvęs. Tai jis padarė 1968 metų vasario 16-osios naktį. Po metų Antano žygdarbį pakartojo kitas. Ir įkliuvo. O įkliuvęs viską išpasakojo. Buvo priverstas išpasakoti.

Gyvenome „Tauro“ bendrabuty, 435 kambary. Keturiese. Antanas Vaišnoras, Gediminas Radvilas, Aleksandras Žalys ir aš. Aleksandras netrukus išvažiavo mokytis į Šiaulius. Likom trise. Bet neilgam. Į laisvą vietą netrukus atsikraustė teisininkas Vytautas Bitinaitis. Ketvirtakursis teisininkas į filologų fuksų draugiją. Kokio velnio? Na, bet naujasis gyventojas mums patinka – draugiškas, daug žino. O kas jis – mums nė į galvą. Nieko neįtardamas Antanas jam ir savąją istoriją papasakojo. Ir net paklausė, kas gresia už trispalvės iškėlimą.

- Kas gresia? – perklausė šiaip mažai kalbantis Vytautas. – Kelionė pas meškas.

Žinoma, jis pajuokavo. Betgi juokas – dalykas rimtas.

Gavęs kur kas išsamesnį atsakymą, Antanas pagalvojo – ačiū Dievui, neįkliuvau. Tik nežinojo, kad jo studentiškos dienos universitete, o galbūt ir laisvėje – suskaičiuotos. Mat netrukus vieną vakarą į mūsų kambario duris pasibeldė nepažįstamasis.

- Labas vakaras. Antanas yra?

O Antanas kaip tik savo lovoje išsidriekęs. Ir netgi uždraustąją A. Solženicyno „Vieną Ivano Denisovičiaus dieną“ skaito.

- Einam į koridorių. Reikia pasikalbėti.

Grįžo Antanas negreit. Vėliau sužinojom, kad kagėbistas jam buvo pateikęs ultimatumą – jeigu dirbsi saugumui, tavo trispalvės byla bus užversta, jeigu ne... Kadangi Antanas bendradarbiauti nesutiko, žinomo prorektoriaus Broniaus Sudavičiaus nurodymu buvo apsvarstytas ir pasmerktas. Tai padaryti buvome priversti mes, bendrakursiai. Tiems svarstymams ir smerkimams uoliai vadovavo universiteto partinės organizacijos sekretorius Arnoldas Piročkinas ir fakulteto dekanas Jurgis Lebedys. (Vėliau, jau atgavus Nepriklausomybę, buvęs mūsų kurso kuratorius profesorius Donatas Sauka apie tuos įvykius ir Antano Vaišnoro teismą rašė „Literatūroje ir mene“.) Žinoma, viskas baigėsi tuo, kad Antaną pašalina iš komjaunimo, tuo pačiu ir iš universiteto. Bet jis dar kurį laiką gyveno „Taure“. Paskui buvo pašauktas į kariuomenę. Ten vėl įstojo į komjaunimą, tapo komjaunimo organizacijos sekretoriumi. Kitaip sakant, reabilitavosi. Vėl tapo patikimas. Tarybinis.

Šeremetjevo oro uoste laukiame kelias valandas. Bastomės po didžiules pustuštes erdves, dairomės į barus. Tačiau alaus kainos kosminės. Ir ne tik alaus. Viskas ten pasiutusiai brangu. Nebrangus tik mūsų laikas. Mat skrydį vėl atideda. Atsiranda pavojus, kad į Krasnojarską nuskrisim vėluodami kelias valandas. O tokiu atveju nesuskubsim į lėktuvą *Krasnojarsk-Tura*. (Nuo Krasnojarsko iki Evenkijos sostinės Turos – dar tūkstantis kilometrų į šiaurę, ten mus pasitiks Antanas.) Pagaliau pakylame. Žinoma, smarkiai vėluodami, tačiau stiuardėsė tikina, kad lėktuvas pasivys laiką ir Krasnojarske problemų neturėsime. Regis, taip ir atsitinka. Sibiro sostinėje užtrunkame tik prie pasų kontrolės. Viktoras praeina beveik užsimerkęs, o mudviejų su Valdu žavinga pasų kontrolierė nesiteikia praleisti – mat pasų nuotraukose

atrodome vienaip, o gyvos mūsų fizionomijos visai kitokios. Reikia skubiai susisiekti su duomenų baze. Ir štai bene pirmą kartą gyvenime man praverčia rašytojo pažymėjimas. Parodau jį kontrolierei. Toji kaipmat nusišypso. Tai reiškia, kad rašytojo pažymėjime aš kur kas labiau į save panašus, nors toji nuotrauka daryta prieš trisdešimt metų, o paso – vos prieš metus. Pagaliau mus paleidžia. Visų pirma skuodžiame prie baro – Krasnojarske alus turėtų būti pigesnis.

Universitete mudu su Antanu lankėme Kiemo teatro studiją. Vaišnoras buvo ryški to teatro žvaigždė. Šalia vėliau rašytojais tapusių Antano Gailiaus, Vandos Juknaitės, šiuo metu žinomo kino dokumentininko Sauliaus Beržinio ir kitų. Deja, Antanas spėjo tik vienintelį vaidmenį suvaidinti – Vandenį teatro vadovo Vlado Limanto režisuotame Vydūno „Pasaulio gaisre“. Tiesą sakant, jam ir vaidinti nereikėdavo. Išokdavo į sceną, pasiskeryčiodavo, pašūkaudavo, ir visa tai darydavo išpūdį. Jis buvo artistas nuo Dievo. Beje, toji teatro studija mus nuolat gelbėdavo nuo vienos ne itin malonios prievolės. Operatyvininkas Vytas Naujokas (šią pavardę žinojo visi filologai) organizuodavo įvairius budėjimus – šokių metu aktų salėje, bendrabučiuose, įvairių viešų renginių metu. Pareigos bjaurios, visi jų stengėsi išvengti. Na, o teatro studijos nariai nuo šios misijos, ačiū Dievui, buvo atleisti. Beje, su teatru ir vėliau draugavome. Kai po dvejų metų Antanas grįžo iš tarnybos armijoje, įsidarbinome Jaunimo teatre. Tik ne aktoriais, o scenos darbininkais. Po kurio laiko mūsų komandoje atsirado dar vienas. Toks Gvidas. Ne itin saulėta Rūko pavarde. Studentas ekonomistas. Niekaip negalėjome suprasti, kuriems velniams jį priėmė – juk scenos darbininkų brigada buvo sukomplektuota, darbuotojų netrūko. Tik po keliolikos metų paaiškėjo, kad tas Gvidas buvo saugumo siūstas. Taigi Antaną Vaišnorą KGB vis dar budriai sekė.

Pagaliau mūsų lėktuvas nutupia Turos oro uoste. *Gornyj* – toks jo pavadinimas. O saulė kepina kaip Taškente. Čiumpam savo bagažą ir pirmyn. Kurgi tas Antanas? Kur orkestras? Kur gėlės, šampanas ir visa kita? Antaną išvystu ant laiptų, prie centrinio įėjimo. Stovi ir rūko. Baltos kelnės, balti marškiniai, balti plaukų garbiniai abipus plikos galvos, o virš galvos – tarsi šventojo aureolė baltas cigaretės dūmelis rangosi. Sveikinamės, aikčiojam, glėbesčiuojamės...

Į Turą, kurioje gyvena dukros Irena ir Elena – vos keliolika kilometrų. Sėdame į Antano bičiulio džipą ir kratomės įvairios kokybės keliu.

O štai ir Tura! Tarsi ir miestas, nes Evenkijos sostinė, tačiau dažniausiai kaimu (*posiolok*) vadinama. Joje – vos pustrečio tūkstančio gyventojų. Gyvenimas šičia tikrai ypatingas. Visų pirma, žinoma, dėl amžinojo išalo. Kiemuose ar šiaip žemesnėse vietose telkšo balos, nes žemė jų tiesiog nesugeria. Vandentiekio, kanalizacijos ir su ja susijusių visų patogumų – nėra. Iš kiekvieno buto per sieną kyšo išvestos guminės žarnos, per kurias tiesiog laukan nubėga panaudotas vanduo. Su visais savo kvapais. Tualetai (išvietės) – lauke. Geriamasis vanduo – tikras deficitas. Todėl brangus. Pigi tik elektra, bet jos neatsigersi. Geriamąjį vandenį evenkai gamina iš žiemą į savo rūsius parsigabento Tunguskos ledo. Dažnoje laiptinėje gali pamatyti skelbimą, kad parduodamas ledas. Vienas gabalas (*kusok*) – 30 rublių (2,4 lito). Unikalus Evenkijos gyvenviečių šaligatviai. Jie mediniai. Tiesiog paklotos maumedinės lentos, ir tiek. Na, ir šiukšlės. Jų visur labai daug. Kur kas daugiau nei pas mus. Daug tuščių namų, kuriuos kažkada paliko į Krasnojarską ar kur kitur išsikėlę gyventojai. Tačiau yra ir naujų, ką tik pastatytų, ir netgi su europiniais plastiko langais. Namai beveik visi

mediniai. Na, medienos Evenkijoje tikrai netrūksta. Ir ji tikriausiai nebrangi. Kiemuose prie langų – ne rūtų ir ne bijūnų darželiai, o lentomis aptvertos lysvės, arba medinės dėžės, kuriose auginamos tradicinės daržovės. Taip pat ir bulvės, kurios šiose platumose labai brangios. Apskritai parduotuvėje brangu viskas. Pradedant vandeniu ir baigiant *vodka*. Tačiau degtinę evenkai mėgsta ir geria entuziastingai. Kadangi greit tampa priklausomi, tad anksti ir miršta. Kitaip sakant, pamažu nyksta. Kaip sabalai taigoje. Bet apskritai žmonės neaimanuoja. Netgi besišypsančių teko regėti.

Antanas Vaišnoras ne iškart atsisakė literato ambicijų. Gal pusmetį dirbo Švenčionių rajoniniame laikraštyje. Rašė pačiomis įvairiausiomis temomis. Ir apie trąšų kaupimą, ir apie pavasario sėją, ir apie tautų draugystę. Tačiau greitai laikraščio vadovybė gavo signalą, kad redakcijoje dirba nelabai patikimas reporteris. Antano buvo paprašyta parašyti pareiškimą.

Gyvenimas Šiaurėje tarytum atvėrė naujas perspektyvas. Ne vieno privataus pokalbio metu Antanas vis paatviraudavo ketinąs rašyti romaną apie evenkų gyvenimą, taigos rūstybę ir grožį. Tačiau, matyt, pernelyg ilgai kaupė išpūdžius, savajam, anot jo, „amžiaus romanui“, o gal perdegė, nes vieną kartą iškėlė rankas:

- Ne, jokio romano iš manęs nelaukit.

- Kodėl?

- Todėl, kad mane Požėra aplenkė. O geresnės knygos nei jo „Žuvys nepažįsta savo vaikų“ tikrai neparašysiu.

Tuo ir buvo viskas pasakyta. Antanas Vaišnoras padėjo plunksną ir paėmė į rankas medžiotojo šautuvą.

Iš Turos į Kislokaną plaukėme upe nedideliu kateriu. Tris šimtus kilometrų. Maždaug dešimt valandų. Mus plukdė toks Dima. Medikas. Buvęs chirurgas. Dabar – sanitarinės epideminės stoties direktorius. O iš tikrųjų – pasiutęs vyrukas. Tiesa, maršrutą ir visokius vandens pavojus jis gerai žinojo. Ir katerį puikiai vairavo. Ir karabiną šalia savęs pasidėjęs turėjo – jeigu krante pamatytų briedį ar mešką, kaipmat patiestų. (Beje, visus nušauti įmanomus žvėris jis vadino vienu žodžiu – *miaso*). Bet Dima turėjo ir žmogiškų silpnybių. Mes net sumirksėti nespėjome, kai, nė pusės kelio nenuplaukus, Dimai kiekviename žingsnyje pradėjo vaidintis meškos (o gal balti arkliai?). Jis vis paleisdavo katerio vairą, čiupdavo karabiną ir pradėdavo taikytis į bet kokį krante sušmėžavusį daiktą. Kai supratome, kas atsitiko, paslėpėme (žinoma, labai pavėluotai) šalia jo buvusį mūsų krepšį su lašiniais bei gerokai sumenkusiais samanės likučiais. Ačiū Dievui, netrukus priplaukėme ant aukšto kranto suręstą medžiotojų trobelę. Išsivirėm arbatos, nusifotografavome, nors buvo antra valanda nakties ir, išsitepę tepalais nuo uodų bei užsimaukšlinę apsauginius tinklelius, sukritome ant ne itin minkštų gultų. Buvome nuplaukę daugiau nei pusę kelio.

Kislokane mus pasitiko Antano giminės, draugai ir tie, kurie dar nebuvo regėję europiečių. Buvęs *mentas* Kolia Ly (jis – korėjietis) atvažiavo BMP (*bojevaja mašina pechoty*) primenančiu surūdijusiu visureigiu – be vieno rato, bet vis tiek savo vikšrais negailestingai draskančiu žemę bei klaikiai riaumojančiu. Sukrovėm į tą geležinę pabaisą savo daiktus, įsiropštėme patys ir pagaliau užbaigėme paskutinį ir trumpiausią

savo kelionės etapą iki Antano namų kiemo.

Evenkų kaimuose šaldytuvai nereikalingi. Virtuvėje po grindimis kiekviena šeima turi įsirengusi rūšį, kuriame dėl amžinojo išalo šalta ištisus metus. Tai patogus, ekologiškas ir labai ekonomiškas šaldytuvas. Pastovi temperatūra, daug vietos, saugu. Antanas ištraukia iš jo briedžio kumpį. Dideliu peiliu pjausto mėsą ir deda į keptuvę. O netrukus mes valgom nacionalinį evenkų patiekalą *čiukiną*. Tai – ant aliejaus su svogūnais kepta briediena.

- Skanu, – pripažįsta Valdas, toks pat gurmanas, kaip ir aš.

- Tai štai dėl ko mes šešis tūkstančius kilometrų skridom, – ištaria pajuokauti mokantis Viktoras.

Vaikštome po Kislokaną, kuriame kartu su mumis dabar jau gyvena šimtas dvidešimt trys žmonės. Vėl matome ištuštėjusius arba sudegusius namus, kelius, kuriuos keliais tik santykinai vadinti galima, gaujas palaidų šunų, vėl žingsniuojame tokiais pat lentiniais šaligatviais. Ir kiekviename žingsnyje už kojų kliūva įvairūs gelžgaliai.

- Jūs tik pažiūrėkit, kiek metalo laužo! Ir juodo, ir spalvoto, – stebisi Viktoras. – Nejaugi čia nėra metalo laužo supirktuvės?

Dar į akis krenta didžiulės rietuvės malkų. Kiekviena šeima peržiem jų sudegina penkiasdešimt ir daugiau kubų.

Kitą dieną Kolia Ly ir Kolia Liubimkinas savo motorinėmis valtimis nuplukdo mus ten, kur kimba lydekos.

Tų lydekų sugavome ne kažin kiek. Mat pakilo vėjas, paskui pradėjo lyti ir lijo net dvi dienas. Buvome priversti tūnoti trobelėje, šildytis prie laužo ir laukti geresnio oro. Užtat Kolia Ly išmokė gaminti nuostabų žuvies patiekalą. Lydekos filė reikia supjaustyti nedideliais gabaliukais, sudėti į dubenį, saikingai pasūdyti, įpilti šiek tiek aliejaus, įpjaustyti svogūnų. Viską paruošus, indą kelis kartus krestelėti, ir prašom – skanumėlis, nors lydeka žalia. Kai tokia užkanda, nuodėmė *nesugriešyti*... Vos susėdę prie savojo stalo, išgirstame motorinę valtį. Tikriausiai inspektoriai. Bet į krantą netrukus išlipa tokie pat žvejai kaip mes. Tik vietiniai. Keturi jauni evenkai.

- Slėpkit! – įspėja Antanas.

- Ką?

- Samanę, užkandą... Viską!

Netrukus su mumis sveikinasi į trolius panašūs žmogiukai. Susirietę, sušalę, drebantys, murzini. Alkoholio sužalotais veidais. Vienas – kažkada nušalusiais pirštais, sulaužyta nosimi. Klausia, gal turim išgerti.

- Neturim, – atsako Antanas. – Vakar turėjom, o šiandien jau nebeturim.

Kiek pasišildę prie laužo, atvykėliai dūlina atgal. Man jų nuoširdžiai gaila.

- Beširdis tu, Antanai. Reikėjo įpilti po taurelę... - ištariu.

- O, kad taurelės jiems užtenktų... Pažįstu tokius. Vieną įpylęs, turėsi ir kitą pilti. O paskui visą naktį ramybės neturėsi. Čia tau ne Europa.

Ketvirtadienio rytą, jau pasiruošę kelionei į namus, laukiame sraigtasparnio, kuris mus nuskraidins į Turą.

Antanas sėdi ant savo namų laiptų. Rūko. Kažką galvoja. Paskui sunkiai atsidūsta:

- Gal kartais buvai sutikęs Dovilę?

- Kad labai jau retai į tą tavo Palangą nuvažiuoju...

Antanas ir vėl atsidūsta:

- Į Lietuvą noriu.

- Žinau.

Beje, žinau ir tai, kad Antanui bilietas į Vilnių šiais krizių metais labai nepigus. Kai pradėdam apie tai kalbėti, savo žvilgsnį jis nukreipia taigos pusėn:

- Reikia sugauti mažiausiai penkiasdešimt sabalų.

- Daug.

Galvoju, kaip galėčiau savanoriui tremtiniui padėti į tėvynę Lietuvą nukakti, gimtąją Palangą ir sunkiai sergančią motiną aplankyti. Galbūt paskutinį kartą. Į galvą šauna vienintelė mintis.

- Siūlau tau, Antanai, verslo planą. Tu keturiasdešimt metų braidai po taigą, esi daugybę nuotykių patyręs. Parašyk ir atsiųsk man bent dešimt siužetų iš tau gerai pažįstamo medžiotojo gyvenimo. Aš pagal juos sukursiu vaikams knygą. Jau ir pavadinimą turiu sugalvojęs. O ją pardavęs, pažadu, tau bilietą nupirksiu.

- Oi, tų siužetų devynios galybės! - šypteli Antanas.

Suprantu, kad mano pasiūlymas jam priimtinas.

- O kaip tą knygą pavadinsi?

- Svečiuose pas mešką.